

[Gade]

jeg jo også, at skatteministeren ikke var enig med EF-Kommissionens papirer i virkelighedens verden, for EF-Kommissionens papirer, som jeg citerede før, fremførte klart, at det er en konsekvens af liberalisering, at der opstår disse store problemer. Der står også mellem linierne i Kommissionens papirer, at den gerne ville have et mere restriktivt forslag end det, den har fremsat, ellers skrev man jo ikke, at det var for lidt restriktivt, at det ikke er særlig effektivt, det man foreslår.

Jeg synes, vi er nødt til at se på forudsætningen. Det, den danske regering gjorde forkert politisk dengang – det må den jo selv om – var at alliere sig med Fremskridtspartiet. Det for Danmark politisk forkerte var, at man ikke stillede en klar betingelse om, at dette med kontrollen skulle på plads i den situation. Det kan så lyde lidt mærkeligt, at det skal være en SF'er, der siger det på denne måde, men når regeringen vælger sit friløb på den glatte skøjtebane, som man har gjort i hele kapitalliberaliseringsdebatten, er vi jo også nødt til at sige det rimelig klart nu her bagefter.

Oven i købet kender vi ikke sagens reelle indhold vedrørende undtagelserne, hvad skatteministeren også redegjorde for, idet sagen ikke er færdigforhandlet. Næh, men der er heller ingen melding fra den danske regering om, hvordan man vil sikre sig afgrænsningerne. Jeg stillede 2-3 konkrete spørgsmål i mit første indlæg, hvordan man vil sikre sig mod omgælder, altså udnyttelse af undtagelsesbestemmelserne. Det kunne da være en imødekommelse over for dem, som faktisk går ind for, at det hele ikke skal ende i spekulation og omgælder, men det havde regeringen ingen meldinger på.

Jeg bemærkede så meldingen fra økonomiministeren om at samarbejde med lande, der har oplysningspligt. Det synes jeg da var en god melding fra regeringen. Det var et tegn på, at man har tænkt sig lidt om i retning af, at der måske kan arbejdes fortsat. Vores politiske melding fra SF's side er, at vi vil vide mere om undtagelser og mulighederne for spekulation i dette, altså hvordan kan der lukkes med alle de huller, der er lavet? Vi vil især fortsætte diskussionen i EF og med de andre lande om oplysningspligt. Den vil vi ikke standse i dag, og jeg vil håbe, at det også er det, der kunne komme politisk ud af det, og det, som regeringen, når det kommer til stykket, vel også selv synes må-

ske kunne være fornuftigt som en konklusion på debatten.

Må jeg sige til allersidst, at for SF indgår jo også, at dette skal ses i sammenhæng med, at der kommer et nyt bankdirektiv. Og kommer det bankdirektiv, uden at der er check på hele kontrolsiden, så er det altså først, vi åbner for spekulationsmuligheder.

Glistrup (FP):

EF-Kommissionsforslaget, som vi behandler her, var jo til første behandling i Ministerrådet den 13. februar 1989, og ved den lejlighed forlød det, at man sigtede efter anden behandling i Ministerrådet i april 1989, og at man så skulle bruge den mellemliggende tid til at forhandle i Coreper på embedsmandsplan og få afklaret nogle af de tekniske og politiske vanskeligheder, der viste sig under førstebehandlingen i februar 1989.

Nu er der gået det meste af tiden mellem den 13. februar 1989 og april 1989, og derfor er det da rart ved denne lejlighed at få at vide fra økonomiministeren: Hvilke ting har man fået ryddet af vejen i de forløbne 6 uger, og hvad måtte der have meldt sig ved disse embedsmandsforhandlinger, som har gjort tingene vanskeligere?

Jeg bemærkede, at økonomiministeren meddelte, at han forventede, at den afsluttende behandling tidligst ville finde sted i juni 1989. Betyder det, at man forventer, at det skal ned til Madrid-topmødet, eller mener man, at det kan klares i det sædvanlige fagministerråd?

I så henseende er det unægtelig interessant at få regeringens meget klare melding fra Folketingets talerstol, om man har fornemmelsen af, at der er nogen, der vil søge at bringe dette, fordi det har tilknytning til det indre marked, ind under EF-pakkens § 100 a's flertalsbeslutningsprocedure, således at det kan blive vedtaget med et flertal, eller om regeringen uden det mindste forbehold kan erklære fra talerstolen, at der skal enstemmighed til.

For hvis man kommer til det sidste resultat, og det tror jeg – også efter at have oplevet industriministeren i rollen som kulturminister – må gælde, så har hr. Ivar Nørgaard fuldstændig ret i, at der så ikke er meget grund til, at Europa spilder tid på denne sag, for det er jo helt klart, at der ikke kan blive enstemmighed i Ministerrådet om denne sag efter den behandling, vi har